

Форму військового правоохоронця він одягнув удруге

...Спілкуючись із журналістом, Клавдія Василівна й Віктор Георгійович Єфіменки ледве стримують сльози. День 15 липня став для цієї київської родини найтрагічнішим у житті, адже тоді вони дізналися про загибель сина Василя – бійця резервного батальйону спеціального призначення НГУ «Донбас».

Ці скромні люди все життя працювали будівельниками: Клавдія Василівна – машиністом баштового крана, Віктор Георгійович – зварювальником. 31 січня 1971 р. у місті Березівка Красноярського краю Росії в них народився первісток – Василь.

1973 р. Єфіменки переїхали до України – на будівництво нового міста енергетиків Прип'яті. А вже на початку 1974-го Бог подарував подружжю ще й сестер-близнючок – Вікторію та Ірину. Попри труднощі, пов'язані з переїздом, навантаження на роботу, батьки відповідально ставилися до виховання дітей – ще дружокласником Василя віддали на навчання до дитячо-юнацької спортивної школи, де він займався боротьбою самбо.

– Я завжди вважав, що справжній чоловік повинен уміти насамперед відстоювати й захищати себе, свою родину та Батьківщину! – з гордістю, яка змішана з невимовним болем, говорить Віктор Георгійович, демонструючи грамоти та нагороди, що їх Василь здобував на районних та обласних змаганнях...

Після катастрофи на Чорнобильській АЕС евакуйована із зони радіоактивного лиха родина переїхала до Києва, де 1989 р. Василь закінчив СПТУ, здобувши спеціальність слюсара-монтажника з ремонту турбоагрегатів. Навесні того ж року юнак був призваний на строкову військову службу, яку йому випало проходити у внутрішніх військах МВС. У числі найкращих новобранців пройшов курс підготовки в на-

вчальній частині ВВ, що в місті Золочеві Львівської області, потім служив у дислокованій у Дніпропетровську військовій частині з охорони важливих державних об'єктів (серед яких, зокрема, ВО «Південний машинобудівний завод»). Додому, у столицю вже незалежної України, він повернувся в погонах старшого сержанта.

З 1993 р. Василь працював у Чорнобилі, на одному з підприємств зони відчуження, а за рік керівництво направило його на навчання до факультет інформатики філіалу КПІ в місті Славутичі, де 1999-го він здобув диплом програміста...

У травні 2014 р. Василь Вікторович, що на той час працював головним інженером однієї із столичних IT-фірм, дізнався про формування батальйону «Донбас» і вирішив удруге одягнути форму військового правоохоронця. Невдовзі старший сержант резерву Єфіменко обійняв посаду командира відділення. За традицією

підрозділу, він отримав позивний «Бізон» (так однополчани прозвали колишнього «вешешника» за добру фізичну підготовку).

11 липня у складі підрозділу Василь Вікторович вирушив на Схід, у район АТО. Вже за чотири дні, близько четвертої ранку, виконуючи бойове завдання на підступах до міста Горлівки Донецької області, група «донбасівців» потрапила під вогонь ворожої засідки. У запеклому бою гвардієць Єфіменко дістав тяжке поранення і, попри зусилля побратимів та медиків, дорогою до лікарні помер...

Серед рідних, друзів та однополчан, які 18 липня проводжали Василя Вікторовича в останню путь, були троє його синів. Сподіваємось, що всі вони будуть гідними пам'яті батька-героя.

Указом Президента України від 26 липня 2014 р. Василь Єфіменко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Роман ГЕРАСИМЕНКО, м. Київ.
Фото з архіву родини **ЄФІМЕНКІВ**

Був справжнім патріотом, мужнім солдатом...

22 липня в смт Єрки на Черкащині поховали бійця резервного батальйону спеціального призначення Національної гвардії України «Донбас» 22-річного солдата резерву Сергія Бохонька, що загинув під час антитерористичної операції на Донеччині.

Близько шостої ранку 18 липня Сергій зателефонував сестрі Катерині, трьох дітей якої він винавчав. «У мене все гаразд. Перекажуй усім від мене привіт. Якщо все буде добре, подзвоню ввечері», – останні слова, які почула дівчина від брата. А близько п'ятої ввечера того ж дня, виконуючи бойове завдання в місті Артемівську, солдат резерву Бо-

хонько у складі підрозділу потрапив у ворожу засідку й був смертельно поранений...

Сергій – виходець із багатодітної родини, усе своє свідоме життя він працював – охоронцем супермаркету, будівельником, водієм, робітником елеватора. Коли на сході країни почалася АТО, він оббивав пороги військомату – просився добровольцем

на службу в Збройні сили. А потім, дізнавшись про початок створення батальйону НГУ «Донбас», таємно від родини звільнився з роботи і став до лав гвардійців-резервістів.

Загибель солдата сколихнула

громаду його рідного селища. Друзі, товариші, знайомі, які знали Сергія як щирого, розумного, працелюбного й водночас сміливого хлопця, не йняли віри, що він пішов від них назавжди. Що вже й казати про рідних та близьких, для яких смерть Сергія стала справжньою трагедією.

«Він був дуже комунікабельний, з усіма знаходив спільну мову, мав багато вірних друзів», – промовляла крізь сльози сестра.

Не приховували туги й однополчани резервіста, які приїхали на похорон. За їхніми словами, у запеклих боях «Боха» (такий позивний мав у батальйоні Сергій) виявив себе вмілим, відважним бійцем і надійним товаришем. «Справжній патріот, герой, який загинув за Україну...» – додавали до цього земляки загиблого...

Євген РОЖЕНЮК, м. Київ.
Фото з архіву **Сергія БОХОНЬКА**